

Payer Imre

Van a városban egy utca

Van a városban egy utca, ha reggel
átsétálsz rajta, burkot vet a nap,
sugárzó egykor-tekintetekkel,
feltündökölnek a falak.
A járda szélén terebélyes
műemlékfák állnak, díszes, kovácsolt
korlát öleli őket. Frissen érdes
levegőben koronájukon át volt-
levél aranylik, mintha örökre
szeptember lenne dermedt télen,
így süt közöttük vakító körökre
fény – és este áporodott sötéten
visszatűnnek e mozdulatlanok,
a forgalmas utca ködben kavargó.

Ünneptorzó

A fény életre kel.
Eltűnik a közvetettség.
Tömjénillat. Végtelenre nyíló kupola.
Az idők felnyílnak és kitárulnak a szemem láttára.
A templom előtt
szemfényvesztő fényháló ereszkedik alá.
Kék villany-karácsonyfa közelít.
Nagy vidám disznóhúsok világítanak a pulton.
Megjelenik egy démon.
Kövér kispolgár álcában, dülöngél.
Azt mondja: eleget ittam, ettem.
Elég. Vége.
Blokkolódik az ünnep.
De mégsem teljesen.